

sygn. akt II Ka 44/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 12 kwietnia 2023 r.

Sąd Okręgowy w Sieradzu – II Wydział Karny, w składzie:

Przewodniczący	-	sędzia Jacek Klęk
Protokolant	-	staż. Izabella Łakomiak

przy udziale prokuratora Arkadiusza Majewskiego, po rozpoznaniu w dniu 12 IV 2023 r. sprawy **D. S.**, oskarżonego o czyn z art. 178a § 1 k.k., na skutek apelacji obrońcy oskarżonego od wyroku Sądu Rejonowego w Sieradzu z 5 grudnia 2022 r. w sprawie II K 320/22,

1. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
2. Kosztami procesu za postępowanie odwoławcze w całości obciąża D. S. i zasądza od niego na rzecz Skarbu Państwa:
 - a) 20 (dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu wydatków oraz
 - b) 360 (trzysta sześćdziesiąt) złotych tytułem opłaty.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II K 44/23	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Sieradzu sygn. akt			

II K 320/22 z 05 grudnia 2022 r.			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść	# w całości		
# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.1.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli	

	mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty

2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)				
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu		

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC	
--	--

ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	<p>Zarzut II.a</p> <p>Obraza przepisów postępowania, mająca istotny wpływ na treść wydanego wyroku, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. oraz art. 366 k.p.k. poprzez:</p> <p>a) dowolne przyjęcie przez Sąd I instancji, że oskarżony zdawał sobie sprawę z tego, że znajduje się w stanie nietrzeźwości działając w sposób umyślny z zamiarem bezpośrednim, tymczasem z wyjaśnień oskarżonego jednoznacznie wynikało, że czuł się trzeźwy oraz nie wsiadłby do samochodu gdyby odczuwał skutki spożywania alkoholu, co powinno wskazywać na przypisanie zamiaru ewentualnego;</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Apelacja, mimo pozoru profesjonalnego uporządkowania ma charakter mieszany. Zarzut z pkt. II.a – wbrew zapisowi we wstępie („dowolne przyjęcie przez Sąd I instancji”) pozostaje zarzutem wadliwej oceny wiarygodności wyjaśnień oskarżonego (co pozostaje w zgodzie z przywołanym w podstawie prawnej zarzutu art. 428 pkt. 2 k.p.k.). Oczywistym jest, że puki w sprawie nie dojdzie do zakwestionowania zasadności oceny wiarygodności wyjaśnień oskarżonego w części w jakiej sąd</p>		

nie dał im wiary (nieświadomość stanu nietrzeźwości) nie może być mowy o zasadności zarzutu nieuwzględnienia w procesie rekonstrukcji stanu faktycznego jego wyjaśnień. Nie ma mowy o błędzie dowolności ustaleń faktycznych w sytuacji gdy postulowana okoliczność wynika wyłącznie z dowodu którego wiarygodność została zakwestionowana przez Sąd.

Ocena wiarygodności wyjaśnień oskarżonego przedstawiona w uzasadnieniu kwestionowanego orzeczenia (k. 95v), wbrew stanowisku skarżącego, czyni zadość wymogom art. 7 k.p.k. Oskarżony utrzymywał, że do zdarzenia doszło nazajutrz po wieczorze, podczas którego spożywał alkohol i jadł drobne przekąski. Tymczasem wg niekwestionowanych ustaleń Sądu stan nietrzeźwości oskarżonego w chwili czynu określa zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu równa $0,7 \text{ mg/dm}^3$. Uściślić trzeba, że wartość tę zmierzono o godz. 9²¹ tj. 43 min. po zatrzymaniu oskarżonego.

Ujawniony stopień stężenia alkoholu wskazuje na fazę euforii i pobudzenia – stąd za jak najbardziej uzasadnione uznać należy stwierdzenie Sądu I Instancji o niewiarygodności depozycji oskarżonego, który twierdził, że nie dostrzegał u siebie oznak działania alkoholu. Oskarżony w dacie czynu miał 41 lat, a więc bez wątpienia znał wpływ alkoholu na swój organizm (tj. był zdolny do takiej oceny). Dodać przy tym trzeba, że stan euforii i pobudzenia charakteryzuje się m.in. nadmierną pewnością siebie i niezbornością ruchową, które są oczywiście dostrzegalne dla zainteresowanego (za W.Gabuła,

<p>Toksykologia alkoholu. Wybrane zagadnienia; IES Kraków 1997 r.).</p> <p>Zważywszy powyższe Sąd uznaje zarzut wadliwej oceny wiarygodności wyjaśnień oskarżonego za oczywście bezpodstawny.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez warunkowe umorzenie postępowania karnego wobec oskarżonego w oparciu o art. 66 § 1 k.k. i art. 67 § 2 k.k. na okres 3 lat próby, orzeczenie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat i orzeczenie wobec oskarżonego świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie 5.000 zł.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wniosek nie odnosi się do zarzutu a orzeczenia w ujęciu ogólnym. Przedstawiona argumentacja nie pozwoliła na rozstrzygnięcie zgodne z wnioskiem.</p>		
<p>3.2</p>	<p>Zarzut II.b</p> <p>Obraza przepisów postępowania, mająca istotny wpływ na treść wydanego wyroku, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. oraz art. 366 k.p.k. poprzez:</p> <p>b) bezpodstawne uwzględnienie przez Sąd I instancji jako okoliczności obciążającej</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>nagminności przestępstw polegających na kierowaniu pojazdami po drogach w stanie nietrzeźwości, co stanowi okoliczność zupełnie niezależną od oskarżonego oraz stoi w opozycji do zasady indywidualizacji wymiaru kary.</p>	
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Przedmiotowy zarzut, to przykład zarzutu obrazy prawa materialnego w innym wypadku niż kwalifikacja prawna czynu, tj. art. 53 § 1 k.k. przez uwzględnienie jako okoliczności obciążającej, pozostającej poza czynem, nagminności popełnienia czynu. Jest to więc zarzut ściśle związany z wymiarem kary, który nie odnosi się zaś do stopnia winy, czy stopnia społecznej szkodliwości czynu – i jako taki pozostaje nieprzydatnym do celu skonkretyzowanego wnioskiem skarżącego w postaci zmiany wyroku i warunkowego umorzenia postępowania.</p> <p>Sąd Okręgowy podziela zapatrywania skarżącego, co do tego, że nagminność popełniania przestępstw pozostaje, co do zasady poza czynem. Dopuszcza jednak powołanie się na nią w sytuacji przestępstw określonego rodzaju – w tym przestępstwa prowadzenia pojazdu mechanicznego w ruchu lądowym w stanie nietrzeźwości. Rzecz w tym, iż w wypadku tych przestępstw ich wielość (częstotliwość popełniania) jest okolicznością funkcjonującą w przestrzeni publicznej w stopniu nieosiągalnym dla innych zachowań przestępczych. Oskarżony utrzymuje kontakty towarzyskie</p>		

(vide okoliczności zdarzenia – noc spędził u mechanika samochodowego, z którym spożywał alkohol), jest głową rodziny, posiada wykształcenie wyższe i jest aktywny zawodowo. Nie jest więc osobą wyalienowaną, niemającą świadomości problemów trapiących społeczność w której żyje, nieświadomą, że jego czyn współtworzy oczywiście negatywne zjawisko społeczne jakim jest lekceważenie znaczenia nietrzeźwości kierujących pojazdami w ruchu lądowym dla bezpieczeństwa komunikacji.

Podsumowując, Sąd nie uznaje, aby nagminność przestępstw z art. 178a § 1 k.k. miała znaczenia dla oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu. Ma ona natomiast znaczenie dla oceny stopnia winy i tym samym, z uwagi na art. 53 § 1 k.k., na wymiar kary.

Należy przy tym podkreślić, że Sąd I instancji nie uchybił zasadzie indywidualizacji procesu karania jako następstwa stwierdzenia winy, odnosząc swoje rozważania do stopnia społecznej szkodliwości tego rodzaju czynów. To obrońca sięga po relatywizm ocen argumentując, że skazanie uniemożliwi oskarżonemu wykonywanie zawodu nauczyciela, zapominając o tym, że nauczyciel powinien być autorytetem. Nie można przy tym zapominać, że popełnienie umyślnego przestępstwa powszechnego trudno pogodzić z nakazem przestrzegania podstawowych zasad moralnych (art. 9 ust. 1 pkt. 2 Ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 984).

Wniosek

<p>Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez warunkowe umorzenie postępowania karnego wobec oskarżonego w oparciu o art. 66 § 1 k.k. i art. 67 § 2 k.k. na okres 3 lat próby, orzeczenie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat i orzeczenie wobec oskarżonego świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie 5.000 zł.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Skarżący w pkt. II.b apelacji odniósł się do kryterium wymiaru kary, a nie stopnia społecznej szkodliwości czynu. Tym samym wniosek nie mógł być uwzględniony.</p>		
<p>3.3.</p>	<p>Zarzut z pkt. III</p> <p>Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia, który miał istotny wpływ na jego treść, a polegający na błędnym przyjęciu przez Sąd I instancji, że wina oskarżonego i stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonego czynu są na tyle znaczne, że w przedmiotowym stanie faktycznym niezasadne jest zastosowanie wobec oskarżonego D. S. dobrodziejstwa instytucji warunkowego umorzenia postępowania karnego, podczas gdy z materiału dowodowego sprawy w postaci wyjaśnień D. S. oraz świadków D. G. i S. Ł. wynika wniosek dokładnie przeciwny, w szczególności biorąc pod uwagę, że oskarżony nie był nigdy karany</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	<p>oraz wyraża negatywny stosunek do prowadzenia pojazdów w stanie nietrzeźwości: oskarżony przejechał krótki odcinek drogi (ok. 300 metrów) przy niskim natężeniu ruchu oraz prędkości rzędu 20-30 km/h; a skazanie wiąże się dla niego z definitywnym brakiem możliwości kontynuowaniu kariery w zawodzie nauczyciela.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzut z pkt. III poprzez zapis „zarzucam błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia, który miał istotny wpływ na jego treść, a polegający na błędnym przyjęciu przez Sąd I instancji, że wina oskarżonego i stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonego czynu są na tyle znaczne, że w przedmiotowym stanie faktycznym niezasadne jest zastosowanie wobec oskarżonego D. S. dobrodziejstwa instytucji warunkowego umorzenia postępowania karnego” nakazywałoby wskazanie na konkretne okoliczności pominięte przez sąd przy ustaleniu stopnia społecznej szkodliwości i stopnia winy. Skarżący czyni to poprzez odwołanie się do wyjaśnień oskarżonego oraz zadań D. G. i S. Ł. i okoliczności w postaci:</p> <ul style="list-style-type: none"> a) pokonania krótkiego odcinka drogi (300 m), b) niskiego natężenia ruchu, c) niewielkiej prędkości 20-30 km/h, d) konsekwencjami skazania dla oskarżonego w postaci „braku 		

możliwości kontynuowania zawodu nauczyciela”.

Nadto w uzasadnieniu do okoliczności ww. skarżący dodaje:

e) 26-letnie doświadczenie oskarżonego jako kierującego pojazdami,

f) bezkolizyjne prowadzenie pojazdów w ww. okresie,

g) zamiar pokonania drogi dzielącej miejsce spędzenia nocy i spożywania alkoholu oraz miejsca zamieszkania oskarżonego tj. 500 m.

Okoliczności opisane w pkt. a-c i g to okoliczności uwzględnione przez Sąd Rejonowy przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu. Sąd nie dostrzega przy tym, aby Sąd meriti niewłaściwie je oceniał, a w szczególności aby nadał im zbyt niskie znaczenie.

Co do prędkości – z ustaleń Sądu Rejonowego i treści apelacji nie wynika, następstwem czego była niska prędkość. Sam oskarżony przekonywał (niewiarygodnie), że nie był świadom stanu nietrzeźwości i oddziaływania alkoholu na organizm. Tym samym brak jest podstaw do przyjęcia, że niska prędkość wynikała z zamiaru zminimalizowania ewentualnych konsekwencji zachowania sprzecznego z prawem. Niewątpliwie była natomiast następstwem sytuacji na drodze - trwającymi w okolicy miejsca kontroli pracami porządkowymi prowadzonymi z wykorzystaniem traktorów ze sprzężonymi wykaszarkami.

Sąd ustalił, że natężenie ruchu było „stosunkowo małe”, ale nie można z powyższego wywodzić, że

było „niskie”. Należy pamiętać, że do zdarzenia doszło w czwartek, w dzień nauki szkolnej, pomiędzy godziną 8⁰⁰ i 9⁰⁰, na drodze rangi wojewódzkiej (DW 710), a więc na pewno nie na drodze podrzędnej o znaczeniu wyłącznie lokalnym.

Okoliczności wskazane powyżej, w pkt. d, e i f nie współtworzą stopnia społecznej szkodliwości czynu. Okoliczności z pkt. d dowodzi jedynie słuszności badań naukowych, że alkohol osłabia samokontrolę i skutkuje błędnymi sędami odnośnie otaczającej rzeczywistości i następstw zachowań. Okoliczności z pkt. e i f należą do współtworzących ocenę sposobu życia oskarżonego przed popełnieniem przestępstwa, co Sąd Rejonowy uwzględnił w sekcji 4. uzasadnienia (4.1.a.1).

Zważywszy powyższą argumentację, Sąd nie podzieli stanowiska skarżącego w przedmiocie znaczenia dla ustalenia stopnia społecznej szkodliwości czynu okoliczności z pkt. d, e i f. W zakresie pozostałych okoliczności Sąd Okręgowy nie dostrzegł aby ich wpływ na ocenę stopnia społecznej szkodliwości był inny niż wynika to z kwestionowanego orzeczenia.

Wniosek

Warunkowe umorzenie postępowania karnego wobec oskarżonego w oparciu o art. 66 § 1 k.k. i art. 67 § 2 k.k. na okres 3 lat próby, orzeczenie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat i orzeczenie wobec oskarżonego świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

oraz Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie 5.000 zł.		
Zwiążle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Przedstawiona argumentacja nie pozwoliła na rozstrzygnięcie zgodne z wnioskiem.		

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwiążle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Wyrok Sądu Rejonowego w Sieradzu sygn. akt II K 320/22 z 05 grudnia 2022 r. – w całości		
Zwiążle o powodach utrzymania w mocy		
Żaden z podniesionych w apelacji zarzutów nie okazał się skuteczny. Sąd Rejonowy oznaczył zakres postępowania dowodowego. Ogół dowodów ujawnił w przebiegu		

rozprawy i ocenił z poszanowaniem zasady swobodnej oceny dowodów. Ustaleń dokonał zgodnie z zasadami logiki, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego.

Sąd podziela zapatrywania Sądu Rejonowego odnośnie do stopnia winy oskarżonego oraz stopnia społecznej szkodliwości przepisane go czynu.

Osoba mająca we krwi 1,47 ‰ alkoholu wyraźnie odczuwa wpływ alkoholu na swój organizm. Warto zaznaczyć, że stan nietrzeźwości z samej swej definicji wyklucza bezpieczny czynny udział w ruchu lądowym realizowany na drodze publicznej. W niniejszej sprawie oskarżony jak sam wskazuje, miał do pokonania dystans zaledwie 500 metrów, a mimo to, z narażeniem innych uczestników ruchu, zdecydował się na prowadzenie pojazdu. Pokonanie takiej odległości to ledwie 6 minut (dla prędkości chodu 5 km/h). Pytanie: dlaczego oskarżony nie zostawił samochodu u kolegi i nie wrócił do domu pieszo pozostaje pytanie bez dobrej odpowiedzi. Unaoczni przy tym i to, że w sprawie niniejszej nie tylko społeczna szkodliwość czynu przypisanego oskarżonemu nie była znaczna, ale i jego wina była znaczna.

Powyższe kształtuje podstawy odpowiedzialności oskarżonego na poziomie, aniżeli zachowań, których stopień społecznej szkodliwości i zawinienia nie był znaczny. Sąd orzekając w przedmiocie apelacji nie ujawnił okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu.

Sąd nie stwierdził, przy tym aby dolegliwość skazania kształtowana przez karę 120 stawek dziennych grzywny, czteroletni

<p>zakaz prowadzenie pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego, obowiązek uiszczenia świadczenia pieniężnego w kwocie 5.000 zł i kosztów procesu nie przystawała do stopnia winy oskarżonego. Niewątpliwie uwzględnia ona także i stopień społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu.</p> <p>Co tyczy się utraty pracy - oskarżony podejmując decyzję o uchybieniu zasadzie trzeźwości kierujących pojazdami mechanicznymi po drogach publicznych miał świadomość przestępczości czynu i konsekwencji jego przypisania – bo ta, jak słusznie zauważył skarżący wynika wprost z powołanej już uprzednio K. nauczyciela.</p>		
<p>1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>		
<p>1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia</p>		
<p>5.3.1.1.1.</p>		<p># art. 439 k.p.k.</p>
<p>Zwięźle o powodach uchylecia</p>		
<p>5.3.1.2.1.</p>	<p>Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>

Zwięzłe o powodach uchylenia		
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylenia		
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
2.	Kosztami procesu za postępowanie odwoławcze Sąd w całości obciążył oskarżonego. Na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. zobowiązał go do zwrotu Skarbowi Państwa zryczałtowanych kosztów doręczeń w kwocie 20 zł, zaś na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U.2023 r. poz. 123) obowiązkiem uiszczenia opłaty w kwocie 360,00 zł.	

7. PODPIS	
SSO Jacek Kłęk	